Lidia Muraru

Potopul IUBIRII

oua Speranţă

/-TT> rtibliotecii Naţionale a României Descrierea CIP a *V*
MURARU, LIDIA
Potopul Iubiri L'diaMuraru
ed.: Georgeta ^ocu*a-Timişoara : Misiuni Creştină „Noua Speranţă", 2004
Index
ISBN 973-7986-00-8
I. Mocuţa, Georgeta (ed.) 821.135.1-34
2004 Editura NOUA SPERANŢĂ
Editare: Georgeta Mocuţa Tehnoredactare: Angelica Gabrian
ISBN 973 — 7986 — 00 — 8
Editura NOUA SPERANŢĂ Of.P. 14, CP. 1129, 300940 Timişoara, România Telefon: 0256 - 214487, Fax: 0256 - 214487 e-mail: nosp@mail.dnttm.ro web: www.nouasperanta.ro

Motto:

Drumul ce-1 scriu cu paşii ce vin din
Geneza iubirii,
Drumul ce-1 scriu prin vorbe ce-adun
din Cuvântul iubirii,
Drumul ce-1 scriu din ceea ce sunt
într-o lume străină
îmi poartă în Sine
identitatea trăirii divine:
sunt călătorul ce vine din Potopul Iubirii
şi mă-ndrept spre locul de unde-am venit
să-mi trăiesc veşnicia în Iubirea
ce este Dumnezeu.

Cuprins

Prefaţă..... 9
Unînceput..... 11
încotro pentru o speranţă?..... 29
în Potopul Iubirii..... 39
Un nou început..... 49
O speranţă pentru tine, oricine ai fi..... 53

Prefaţa

Asocierea între cele două cuvinte ale titlului acestei cărţi nu pare potrivită. Potopul şi iubirea sunt două noţiuni contradictorii la prima vedere. Lidia Muraru găseşte secretul, care poate pune la un loc imaginea unei revărsări de ape cu un sentiment delicat care izvorăşte din adâncurile fiinţei umane, înnobilate de prezenţa şi suveranitatea lui Dumnezeu.

Lidia a avut o copilărie tumultuoasă şi plină de neprevăzut. De fapt, drama ei este drama multor fiinţe umane care rămân marcate de traumele copilăriei, uneori pentru tot restul vieţii. Frustrările, întrebările, frământările şi revolta unui copil sunt trăiri care de multe ori rămân ascunse în colţurile cele mai tainice ale fiinţei lui. Dar când ies la suprafaţă ele se revarsă asemenea unui potop de ape, cu o forţă distructivă imprevizibilă. Victima cea mai sigură în astfel de situaţii este propria persoană.
Atunci când întunericul din fiinţa ei a ieşit la iveală, Lidia a trăit un moment de răscruce a vieţii, poate la o vârstă încă fragedă, un moment pe care mulţi tineri din vremea noastră nu-1 pot trece cu bine. Secretul reuşitei în astfel de situaţii este
Lidia Muraru
dezvăluit de povestirea Lidiei, aflată pe marginea prăpastiei, într-o pornire care ar fi putut-o duce spre pierzare veşnică.
Această carte descrie un destin aflat în mâna lui Dumnezeu, Cel care este gata să se descopere fiecărui suflet care-L cheamă în ajutor. Dumnezeu a privit în inima Lidiei şi a văzut disponibilitatea ei pentru lucruri profunde, pe care nu le poate face oricine, şi a oprit-o din drumul ei pentru a-i arăta o cale nespus mai bună, nu neapărat şi mai uşoară. Dar poate că toate trăirile copilăriei au pregătit-o pentru slujba viitoare, cu totul specială, la care a chemat-o Dumnezeu.
Astfel că potopul de trăiri negre şi de neputinţă a fost înghiţit de potopul de iubire pe care Dumnezeu 1-a revărsat asupra ei. Lidia s-a hotărât să-I răspundă lui Dumnezeu cu toată dăruirea. Aici ea ne-a relatat doar un episod din viaţa ei tumultuoasă. Dar în viaţa ei s-au întâmplat încă multe lucruri cu totul deosebite, ceea ce ne face să credem că Lidia, care are încă multe de spus generaţiei din care face parte, nu se va opri aici. Aşteptăm cu nerăbdare mărturiile ei, o tânără pe care Potopul iubirii a transformat-o într-o adevărată misionară.
Ţinu Leontiuc **Noua Speranţă**

Un început

Undeva, peste dealuri, într-un colţ de munte răscolit de anotimpuri tăioase, departe de lumea grăbită, departe parcă de realul prezentului tulbure, undeva, înconjurată de păduri neumblate, lângă pârâul pe care deseori îl găseai furios şi îngrămădit de puhoaie, era rătăcită o casă. Aşezarea ei dovedea că locul nu-i era nicidecum acolo; era mereu un intrus în peisajul sălbatic ce se întindea cât vedeai cu ochii. Totuşi era o casă, una din puţinele înşirate, pierdută pe susul văii fără capăt dintre dealurile răzleţe. O casă de unde voci omeneşti îngânau acordul hoinar al munţilor.
Acolo, undeva, printre acele dealuri, o casă rătăcită ascunde şi acum povestea unei iubiri tăinuite; această iubire divină pe care aş vrea s-o ascultăm împreună în glasul unei mărturii ce s-a născut în acea casă, zi de zi, fărâmă cu fărâmă, din durere, din speranţă şi dintr-un zbor de copil. Ceea ce vei citi nu e poveste închipuită ce s-a depănat la gura sobei, ci e adevăr. Un adevăr viu, care vreau să trăiască şi în tine. Adevărul stă scris cu lacrimi de iubire în vieţi, în trăiri, în paşii noştri de multe
Lidia Muraru
ori. El este scris în ceea ce suntem, picurându-ne în venirea noastră pe lume.
-A.
E cald, e mai cald decât ieri. Soarele se dovedeşte mai darnic şi, ca urmare, petele albului de zăpadă murdar se topesc. Azi e mai cald ca ieri şi poţi întrezări printre firimiturile timpului îndrăzneala soarelui ce vine cu un nou anotimp.
E martie şi undeva se naşte un om care azi scrie povestea iubirii născute o dată cu el, cu omul care sunt.
Privesc înapoi peste timp şi încerc să dezleg întunericul nepătruns de nimeni. Nimeni nu poate să vadă ce-a fost şi cum a fost atunci când abia s-a născut. Eram doar un pumn de copil care, cu siguranţă, a tresărit speriat când, pentru prima dată, a deschis ochii dincolo de pântecul

mamei, dincolo de taina concepţiei, dincolo de întuneric şi n-a înţeles nimic multă vreme. Destăinuind în ochii altora, în vorbele martore ale unora care au zâmbit amintindu-şi despre ceea ce am fost, mi-am putut da seama că am fost un copil ca oricare altul. Eram al treilea venit în familie, adică un copil care nu a mai provocat emoţiile

aşteptării sau ale surprizei apariţiei pe lume a unei noi făpturi. Am venit ca un copil oarecare, hotărât să întârzii câtva timp în acel cămin, să cresc lângă cei doi fraţi şi cei doi părinţi care urmau să-şi pună amprentele în tot ceea ce sunt şi am fost pe lume.
Eram un copil şi, când mi-am dat seama de asta, a trebuit să-mi alung gândul că sunt doar atât, un copil. De ce?
Să fii copil, pentru fiecare înseamnă ceva şi altceva totodată. Pentru unii e un fascinant dar şi un imens bine. Pentru alţii „o pacoste", o grijă, o povară, un ghem de om ce fură timp, bani şi trudă de pomană. Iar pentru alţii un copil este atât: un om.
Dar ce-am fost eu? Pentru părinţi nu ştiu exact. De copil, am înţeles că a fi aşa nu-i prea rentabil pentru ei. Părinţii erau nevoiţi să „cheltuiască", să „se sacrifice" ca eu să cresc, dar parcă prea încet şi fără grabă.
în ochii tatălui nu prea am văzut încântare cu privire la prezenţa mea, nu avea timp pentru mine. Iar pentru mama simţeam cum din greu se străduieşte să dea tot ce putea din timpul ei prea aglomerat şi cu treburile care intrau în atribuţiile tatălui meu. Până ce am crescut, azvârlindu-mă peste timpul când nu poţi aduce nici un câştig material, m-am simţit chiar vinovată pentru existenţa mea. Căutam, obligată de conştiinţă, să fac tot ceea ce pot

pentru a nu fi ceva ce încurcă, incomodează, cere timp, dăruire, poate dragoste, atenţie, răbdare...

Eram copil, fugeam desculţă prin bălţi murdare, singură doar cu visul meu cutreieram dealurile ce-mi erau aşa de dragi. N-am plâns uşor, iar dacă plângeam lacrimile mele îi puneau serios la treabă pe cei de lângă mine. Să plâng era un lucru rar, dar care dădea de înţeles că e justificat de ceva grav.
Plângeam, dar niciodată nu-mi lăsam sufletul deschis să mi se vadă of-ul. Excluzând situaţiile când ştiam că nu mai pot găsi singură o rezolvare şi întârzierea m-ar fi costat prea mult. Papucii prea mari, greu târâţi mă împiedicau mereu şi îmi făceau bătături. Hainele îmi atârnau învechite mereu, erau străine şi cu greu le suportam. De mică am învăţat că munca fizică este un scop în viaţă. Trebuia să munceşti din greu chiar fără să ştii de ce.
Singură, pătrunsă de munca mea, îmi făuream o lume pe care nu o înţelegeam copil fiind, dar şi atunci ştiam că vine o zi când ceea ce e pe lume se va sfârşi şi va fi un alt început la toate. N-aş vrea să-ţi spun că toată viaţa mi-a fost tristă, plină de munci care mă depăşeau, mă încovoiau

sub poverile altora. Nu, nu vreau să spun asta, pentru că ştiam să plec, azvârlind ce aveam pe umerii mei, cu palmele goale, tăcută, pe alte căi bătute, rătăcind neînţeles.
Nu, n-am să-ţi spun că am fost doar un hoinar bătut de vânturi şi de ploi nenumărate. Pielea îmi era leoarcă de multe ori, fie de stropii căzuţi din nori, fie din seva muncilor prea grele ce răzbătea în mine udându-mi porii cu transpiraţii reci.
Nu vreau să spun că mi-a fost greu, simţindu-mă mereu străină faţă de lume. Oamenii?!
Pe toţi îi vedeam ca pe nişte maşini umblând pe drumuri. Drumuri ciudate, fără sens, storcând din ei fără oprire ceartă, ură şi blestemul agăţat de talpa lor urmând să fie dus în casa oricui. Muncă şi nervi, muncă şi ceartă, muncă şi... roata se învârtea aşa orbeşte, neghiobeşte, fără ca

măcar o dată să se strice. Nici eu n-aveam habar de altă lume posibilă, reală. Auzeam această roată depănată în neştire, seară de seară, în orbire, gemând râsul nebunesc, minciuna împlinirii.
■•>♦«■
îmi amintesc de mama. Ea mi-a fost un refugiu. O priveam adeseori pe furiş şi-i citeam ridurile,

număram firele de păr ce se albeau tot mai mult. Ştiam şi înţelegeam că, dacă i-aş spune de fapt ce dureri se zbat în mine, într-un suflet de copil, i-aş aduna încă un jar în plus pe focul cu suspine aprins de soţul ei. Pe rugul anilor o vedeam arzând de vie şi niciodată n-am ştiut de ce, de ce din partea ei mereu, mereu răspunsul la toate întrebările era tăcere.
O vedeam luptând cu mormanul de griji, ca şi cu morile de vânt, iar tatăl meu nu făcea altceva decât să-şi dovedească, atât cât îi era posibil, rolul lui superior pentru soţia sa: un duşman. Multă vreme n-am putut şti ce ascund tăcerile ei, abia mai târziu am înţeles. Ea a dorit mai degrabă să se ascundă de noi. Şi a reuşit, dar mii de morminte, de tăceri au răsărit în zilele ei triste în sufletele noastre de copii. Mama îngropa minciuna, răzbunarea, vorbele de ocară sub lutul iertării; zi după zi, fără odihnă, lopăta cenuşa uitării. N-am înţeles de ce a îngropat atâtea mari tăceri şi fapte de ruşine. Poate sperând că ele s-au dus, s-au dus pe veci. Dar n-a fost aşa, multe au încolţit şi-n noi, în fiecare copil...
Pe la trei ani, eram un ştrengar de copil, cu părul blond ca spicul copt, cârlionţat, răvăşit mai tot

timpul. îmi plăcea să mănânc. După fiecare masă servită aiurea, pe afară, în drum, în joacă, împăr-ţind-o cu pisica vecinului sau cu găinile de peste gard, strigând păsărelele... după fiecare „ospăţ" eram un „murdarei". Contururile buzelor îmi erau prelungite de diverse dungi şi pete până peste obrajii trandafirii, stârnind astfel o dată cu apariţia mea printre fraţi, râsete şi priviri întrebătoare la care răspundeam cu uimire, luându-mi o mutră de om serios şi în toată firea, dând astfel voie să mi se ghicească gândul: „Aţi găsit şi voi ceva de râs !"... şi-mi vedeam de treabă.
Nu pot să uit când mama într-o zi mi-a zis să fac ceva, mi-a dat o treabă de făcut, nu mai ştiu ce anume, şi, supărată că mi-a spart lumea de vis, n-am vrut s-o ascult şi îngânând-o, imitându-i gesturile ce-mi cereau cu insistenţă să plec, am provocat-o să-şi „sară din ţâţâni" şi a făcut ceea ce nu-i stătea nicidecum în fire: m-a bătut, m-a bătut cu o nuia după ce m-a prins din alergare după bucătăria de vară. Am suspinat o zi întreagă pentru ceea ce păţisem, punând-o pe mama pe gânduri în legătură cu ceea ce a făcut. Acum ştiam că-i pare rău, dar cu atât mai mult privirea mea plină de milă o făcea pe mama ca şi sufletul s-o doară şi să-şi ceară iertare în gând, de mii de ori, pentru fapta gravă ce-o făcuse, bătându-mă şi pierzându-şi prea devreme răbdarea cu mine.

Ştiu că am plâns, am sughiţat de plâns, nu fiindcă mă durea unde mă lovise, ci pentru că mă durea sufletul, gândul că m-a bătut, că ea, mama, m-a bătut şi că ştiam c-am făcut un lucru foarte, foarte rău şi grav şi-am meritat bătaia.
Unele din puţinele lucruri frumoase pe care mi le amintesc din vremea când eram copil au fost plimbările cu tata pe deal: după lemne, bureţi, zmeură, după crengi de brad, după vreo oaie sau vacă rătăcită. Seara, tata se pregătea uneori de drum mai lung. Ştiam ritualul lui: rucsacul, toporul, cizmele de cauciuc etc. Atunci cu teamă îl rugam după un comportament cât puteam de frumos:
— Tată, mă iei şi pe mine unde mergi?

Se oprea din fie ce ar fi făcut, se încrunta, mă privea din cap până în picioare şi-mi zicea străduindu-se să fie grav şi răstit:
— Nu vezi cât eşti de mică, îţi trebuie să baţi atâta drum degeaba? Crezi că eu mă duc la joacă? E drum lung, mă duc departe. Unde să vii şi tu?
Aha, deci era o întrebare şi învăţasem că atunci când îmi dădea voie să mai zic ceva, mai sunt speranţe să câştig ce vreau. Şi, cu tot curajul adunat de

prin toate colţurile sufletului, cât puteam de rugătoare, continuam cu o voce plină de hotărâre:
— Dar, tată, o să pot merge. Uite, dacă obosesc, să nu mă iei în braţe. O să merg singură. Hai, tată!
Da, doream aşa de mult să plec departe, departe, să văd locuri noi, să obosesc de drum, să alerg după te miri ce închipuiri care mă făceau să mă simt cineva. De multe ori priveam depărtările, cerul, orizontul, dincolo, tot mai dincolo, şi-mi ardea sufletul să ajung până acolo, dar nu îndrăzneam să plec fără să mă ştiu în siguranţă. Nu depăşeam niciodată graniţele zonelor ştiute, drumurile de pe care ştiam sigur să mă întorc acasă.
Cu tata, acum aş fi fost în siguranţă. Dacă mă lua cu el, puteam să depăşesc ceea ce-mi era familiar. Chiar dacă acum aş fi ştiut că singură, din locul unde mă aflu, nu nimeream s-o iau înapoi spre casă, nu trebuia decât să privesc în urmă, să mă asigur că tata e acolo, că nu s-a ascuns de mine, ceea ce mai făcea câteodată în glumă, urmărindu-mă să vadă ce fac. Sau, alteori, reuşind să-1 conving să mă ia cu el, cum-necum ne depărtam prea mult şi atunci strigam, strigam şi-mi plăcea aşa de mult să strig:
— Tatăăăă!....
Şi pădurea îmi răspundea-n ecou cu aceeaşi chemare.
— Tatăăă!...

îl găseam. Mă auzea. îmi răspundea şi mă linişteam. Apoi îmi reluam cu grijă drumul meu, şi visul meu, şi gândurile mele, şi cine mai ştie pe unde şi încotro hoinăream.
■>♦«■
Aveam şapte ani. Era toamnă. A doua zi urma să mă duc la şcoală pentru prima dată. Cu siguranţă şi tu îţi aminteşti ceva de vremea când ai fost cu geanta în spate, în costum de şcoală, cu câteva flori, pe drumul pe care urma să-1 străbaţi zi de zi, poate patru ani sau poate opt, lăsându-1 uitat doar în vacanţă.
Pentru mine, drumul până la şcoală nu a fost uşor. în primul rând a fost lung. îmi trebuia o oră să-1 străbat şi, bineînţeles, mergeam pe jos. Era drum de ţară. Vara era plin de noroi şi de bălţi. Mă străduiam cât de mult puteam să evit mocirlele, călcând rar, cu paşi mari, căutând să-mi aşez talpa doar pe pietre. Adeseori mă prindea ploaia şi, cum nu aveam umbrelă, oricât m-aş fi grăbit să ajung acasă, tot mă udam până în pantofii prea mari mereu, cu apa ce se prelingea în ei de pe haine, geantă, pantaloni... Era mai rău când ploua dimineaţa, pentru că trebuia să stau aşa, cu hainele

ude, până mă întorceam acasă. Câteodată tata îmi ieşea înainte prin ploaie să-mi aducă o bucată de nailon. Mi-1 punea pe cap, îmi dădea în mână colţurile lui şi, fără prea multă vorbă, înţelegeam că trebuie să alerg cât pot spre casă.
Aşa era pentru mine pe ploaie. Aveam motive să-i urăsc răceala şi nailonul ce mă acoperea şi-mi vorbea cu un pocnet sec la fiecare picătură ce cădea pe el. Şi nu mai zic, noroaiele ce-mi făceau papucii tot mai greu de târâit în deal sau vale, murdărindu-mă până la genunchi. Dar ploaia n-am urât-o niciodată, ba am iubit-o şi, în joacă, mă des-fătam călcând sfioasă, acoperită de ea, drumuri lungi şi grele pline de şiroaie tulburi şi spumoase.

Iarna, acelaşi drum spre şcoală era mai şugubăţ, îl coboram cu sania. Dimineaţa, împreună cu alţi câţiva copii aproape de vârsta mea, făceam concurs cu săniile. Era cu adevărat o distracţie. Era plăcut pentru noi să scurtăm drumul în coborâre, zburând parcă pe dealul ce cu trudă aveam să-l urcăm la întoarcere, trăgându-ne săniile şi gâfâind.
Sania îmi aminteşte de multe peripeţii pe care, doar copil fiind, în vremi trecute le-am gustat. Acum sunt amintiri.
în casa noastră era o carte dubioasă. Zic una nu pentru că nu ar fi fost mai multe sau că celelalte vrafuri de cărţi nu ar fi avut nici o însemnătate şi ar fi fost prezente doar ca şi ceva care ocupă

spaţiul în casa noastră, ci pentru că aceasta era una specială. Prezenţa ei mi-a marcat profund viaţa.
Ştiu că mama chiar nu suporta cărţile. Adeseori eram certaţi grav şi pedepsiţi că citeam din nu ştiu ce alte cărţi pe care mama le numea cu silă „romane". Nu puteam să înţeleg de ce nu aveam voie să citim romanele şi de ce mama, după ce le răsfoia cu ciudă, smulgându-le din mâna noastră, ar fi fost în stare să le pună pe foc. Dar se abţinea, reuşind cu greu, răsplătindu-ne vina interesului pentru alte cărţi cu fel de fel de invenţii de pedeapsă, ocupându-ne timpul cu altceva până la refuz, numai să nu ne mai putem găsi timp pentru ele.
După cum v-am spus, era o carte considerată altfel decât celelalte. în primul rând pentru că aveai voie să citeşti din ea, că o găseai mereu la îndemână, că se citea cu glas tare, în special seara sau în timpul ploios. Când urma să se citească din ea, tata ne alinia pe noi, copiii, lângă peretele de lângă pat, în aşa fel încât să „stăm ca sfinţii" şi să fim numai ochi şi urechi la ceea ce citeşte el.
îşi punea ochelarii pe nas, se asigura, privindu-ne peste ei, că suntem în linişte deplină şi, într-o atitudine de „om ascultător, cu luare aminte", o deschidea şi... citea.
Doamne, nu mai termina! Când începea ştiam, dar când sfârşea, niciodată. Era un calvar să ascultăm acele cuvinte, rareori câte unul înţeles pus cap

la cap cu altul. Rareori şi greu ştiam ceva din ce auzeam citit cu un glas ce exprima autoritate, ton grav, acuzator, parcă auzeai cum ţi se dă sentinţa şi, din moment în moment, va pica cerul pe tine. Noi, copiii, voiam să se sfârşească odată şi, dacă reuşeam să-i distragem atenţia tatălui cu ceva inventat de noi, ştiam că o păţim rău de tot. Striga cât putea şi după ce ne bătea pe rând, că doar în cazuri din astea, întotdeauna toţi eram vinovaţi, ne întreba ţintuindu-ne pe rând pe fiecare, cu o privire dusă în fundul capului, acoperită de o frunte înaltă care-şi lăsa vizibile şanţuri adânci spre mai marea noastră frică.
— Zi, despre ce am citit? îţi arăt eu ţie. Ai chef de joacă, de hincoteală? Vă scot în drum... Şi ne auzeam numele rostite pe rând începând cu cel mai mic. Tremuram din toate încheieturile, ştiam că urmează din nou bătaie, acum de la cel mai mare în jos. îmi era milă, groază şi toate se învălmăşeau undeva, înlăuntrul meu. îmi muşcam limba şi buzele ca nu cumva să scap lacrimile şi cu cât tata întârzia să-şi pornească „opera", arta chinului psihic şi fizic pe care urma să-l prelungească tot mai mult, în mine erau şiroaie de ape tulburi, potopuri ce omorau, înecau orice urmă de dragoste pentru acea carte ce s-a citit — Biblia.
O uram. O uram din răsputeri pentru ceea ce păţeam pentru ea. Aş fi vrut, şi-mi amintesc că

odată am stat cu portiţa de la sobă deschisă, pe gânduri, să decid, dacă s-o arunc pe foc sau nu. N-am facut-o, dar de atâtea ori o ardeam în focul urii, în focul răzbunării, şi-mi era înnegrit sufletul că nu reuşesc să găsesc nici o scăpare şi să termin cu ea. Aceste scene ale torturii s-au repetat de mai multe ori. Duminica mai ales, când tata nu mergea la lucru şi nici pe afară, prin

curte, oriunde, să lucreze. Stătea şi citea din ea îngrozindu-ne. Ca o carte a blestemului şi-a pus cuvântul în sufletul meu, pe lacrimi amare, pe tortura psihică, pe tonul străpungător al tatălui meu, pe imaginile bătăilor până la sânge uneori ale fraţilor mai mari care ştiau să răspundă doar atât:
— Ai citit despre... Dumnezeu.
Toate acestea au picurat otravă în mine, otrava amărăciunii, a urii, a răzbunării, a neputinţei şi a zbuciumului zilelor care întârziau printre orele prea lungi, lăsându-mă prea mult timp mică în casa tatălui meu.
îmi rămânea să sper, să mă atârn noaptea de o speranţă ca de-un fir de păianjen, luându-mi aproape de suflet, cât puteam de strâns la piept, un gând, o siguranţă: „Va veni o zi când nu va mai fi aşa. Va veni o zi..." şi adormeam bătută de gânduri, gândurile prea mari şi grele pentru un copil, pentru un suflet de copil.

Mama avea un obicei. Seara, trudită cum era, după ce-şi termina treburile pe afară, mereu parcă tot mai multe întârziind-o să apară printre noi, copiii, decât o dată cu întunericul. Ea făcea un lucru pe care nu-1 înţelegeam, provocându-mi multe întrebări... Mama ne învăţa să ne rugăm, mama se ruga. Mă aşezam şi eu pe genunchi lângă ea. O auzeam vorbind destul de tare, cu voce blândă, rugătoare, aşa cum doar pe ea am auzit-o. Vorbea, atât cât s-o auzim clar, şi adeseori plângea. Plângea, vorbind cu cineva. Atunci auzeam frământările ei de peste zi, auzeam rugăminţi pentru soţul ei şi la numele lui se oprea. 0 auzeam cum se zbate în plâns. întârzia mereu acolo, ceea ce mie-mi provoca milă adâncă pentru ea.
— De ce plânge aşa şi cui îi vorbeşte?
Deschideam ochii, o priveam îndelung urmărind drumul lacrimilor de pe obraji terminându-se undeva sub barbă şi picurând pe podea. Uneori, voiam să zbughesc în braţele ei, s-o fac să tacă, dar ştiam că gestul meu nu ar fi fost potrivit, s-ar fi supărat.
O ascultam. O priveam. Plângeam şi eu adeseori şi repetam cuvintele ei:
— Doamne, ai milă de soţul meu, fă-1 să se întoarcă la Tine. Dă-mi putere să-1 iubesc...
îmi plăcea s-o ascult pe mama rugându-se. De ce? Nu ştiam. Pentru ca s-o văd cum plânge? Nu,

în nici un caz. Atunci pentru că stătea pe genunchi? Asta era obositor pentru mine şi aş fi preferat de multe ori să mă ridic. Atunci pentru că-mi auzeam numele rostit cu atâta căldură? Poate şi pentru asta, dar cred că mai mult din cauză că, după ce se ridica de pe genunchi, ne privea altfel, ne vorbea altfel. Ne chema lângă ea şi vorbea mult cu noi. Povestea câte şi mai câte de ale ei: din copilărie, de la şcoală, despre ceea ce a făcut peste zi...
îmi plăcea s-o ascult. Iubeam clipele în care eram cu ea. Eram copil şi aşa am fost cât timp am stat lângă ea.
Vă întrebaţi unde era tata? De ce nu era cu noi?
îmi amintesc doar că între părinţi a fost un scandal la culme. Zile în şir, acasă s-au perindat o mulţime de oameni: bunicii din partea mamei, bunicii din partea tatălui, vecinii, rude, miliţie şi alţii, iar noi copiii eram supuşi la diverse întrebări în prezenţa şi în absenţa părinţilor. Acasă era o forfoteală cum nu mai fusese niciodată. Pe tata îl vedeam rar şi tot mai rar vorbea cu noi. îl evitam cât puteam de mult. Mama era tristă, începuse să stea mult cu gândurile ei. Şi serile erau altfel, mai triste. O auzeam pe mama pe întuneric patrulând prin casă până ador-meam obosită de privirea „du-te-vino" ce-o urmărea. Dimineaţa plecam la şcoală cu noduri în gât, mi-era teamă pentru mama. Uneori visam că alerg

după ea, că o strig plângând şi mă trezeam transpirată şi ascultam cu respiraţia întretăiată să

aud dacă mama mai e în cameră. Mă linişteam doar când mă asiguram că nu a plecat, că e acolo, că o aud cum respiră încet, ritmic. Uneori plângea. Atunci mă ascundeam în plapumă şi plângeam şi eu. Nu voiam să ştie asta. Nu. Plângeam cine ştie cât, întrebân-du-mă de ce plânge mama. îmi ceream iertare în gând pentru tot ceea ce greşisem în ziua respectivă. Luam hotărâri noi, cum că în ziua următoare o să fiu mai cuminte şi o să am grijă să nu o mai supăr. Adormeam. Adormeam plângând.
Din acel timp, tata s-a mutat „pentru totdeauna", despărţindu-se de mama, de noi. De fapt, noi copiii n-am ales să fim cu el. Nu puteam să dorim prezenţa lui. Aşa că, probabil ca o soluţie pentru scandalul ce-a fost, s-a ales despărţirea părinţilor.
Gospodăria noastră avea o anexă construită aproape de casa în care locuiam. Acolo, tata şi-a ales să locuiască singur, să nu fie deranjat şi să nu deranjeze, ceea ce nu a fost chiar aşa.

încotro pentru o speranţă?

Cu fiecare an trecut, în viaţa mea creşteau frământările, grijile şi durerile.
Dezbinarea părinţilor avea să-şi pună amprenta neiertător de mult pe tot ceea ce urma să fie cu mine.
în toţi aceşti ani în care am crescut, care au urmat, m-am găsit încolţită din două părţi. Trebuia să fiu mediatorul disputelor dintre mama şi tata. Neînţelegerile lor se spărgeau în suflet, atât cât numai dacă eşti în cauză ştii şi-i înţelegi măsura. Totul e un teren de luptă şi eşti mereu în câmpul însângerat cu propria-ţi viaţă. Urăşti, ucizi prin ura ta şi mori încet zi de zi.
Oare cum putea fi altfel când răzbunarea mereu şi mereu îşi spunea cuvântul? Cum putea fi altfel când orice vorbă era spusă sub tensiune, iar tăcerile erau un vulcan care niciodată nu ştiai când erupe? Cum putea fi altfel când mereu auzeai ceartă: „Aici e locul meu, aici e al meu, nu ai ce-mi călca pragul..., asta îmi aparţine, ... tu nu ai nimic aici..." şi alte multe expresii egoiste? Cum să mai iubeşti viaţa? Bucurie? Cred că nu mai ştiam ce

înseamnă. Gândiţi-vă ce poţi simţi la vârsta de doisprezece ani când, după ce ţi-ai gătit mâncarea aşa cum poţi şi cum te pricepi, vine tatăl tău urlând de pe scările casei, intră în casă năvală cu un băţ sănătos pregătit, vânturându-l ameninţător, îţi ia mâncarea din farfurie, din oală, tigaie, de unde-o fi, ţi-o toarnă în mijlocul casei, dacă nu s-a împrăştiat destul calcă pe ea încălţat de mai multe ori zdrobind-o sub tălpi sau o aruncă în curte şi, grăbindu-se cât poate, te improaşcă nu se ştie cu ce pentru că pe-afară ai deranjat ceva, cândva, undeva, „aranjat" de el şi aşa te ia la bătaie? Cum şi cât nu mai zic. Tortura psihică pentru mine era mai dură ca cea fizică. Umilinţa şi scârba pentru gesturile lui „de bărbăţie" mă terminau. Ştiu că nu reuşeam să mă apăr nicicum. Să mă opun ar fi presupus o altă porţie de bătaie şi umilinţă în plus.
Reuşeam să mă supun până când îmi cedau toţi nervii, chiar după cele mai îndelungi forţări să mă abţin. Mă supuneam orbeşte sau... Ce niai contează? Şi acum nu înţeleg de ce alergam la „ordinul lui" în „marş" până în drum şi înapoi sub privirea lui plină de batjocură, rânjind sadic de reuşita năzdrăvăniei lui.
Şi apoi o nouă tortură: ceartă, cuvinte dezgustătoare, otrăvitoare, pentru un copil. Şi apoi muncă porţie dublă, triplă şi rezervă.
Deseori mă lua cu el în pădure, la cărat de lemne. Preferam să mergeu. De-ar fi plecat mama,

ar fi ieşit sigur scandal. Poate nu procedam corect căutând să evit conflictul care mocnea mereu între ei, prin compromis. Dar ce altă soluţie mai bună aş fi găsit atunci?
Mă prefăceam că-mi place să merg să aduc lemne. Nu aveam cal şi metoda de transport era următoarea: mi se dădea un lanţ destul de lung ca atunci când îl desfăşuram să ajungă lejer în urma mea la vreo doi-trei metri. La un capăt avea nişte bucăţi de fier pe care le înfigeam în

lemnele sau în butucul pe care urma să-l târăsc după mine. Depinde cât de mare era lemnul, dar nu era deloc uşor să simt verigile lanţului că mi se înfig în umerii fragezi!
Căram lemne. Tăiam lemne, dar nu asta mă durea, ci faptul că lui tata niciodată nu i-a fost de-ajuns cum şi cât munceam.
Niciodată nu era mulţumit, chiar dacă mă străduiam cât puteam şi, după calculul meu, confirmân-du-mi-se sufleteşte cu mulţumirea ce-o aveam pentru ce făcusem, mă aşteptam să fie mulţumit. Dar nu era aşa. Ba chiar prinsese gustul să mă pedepsească, mai în glumă mai în serios, trimiţându-mă „i-acolo în pădure şi trage cu gâtul lemne, nu mai mânca mâncarea de pomană". Uram să aud asta. îţi poţi da seama că atunci când eşti injectat cu asemenea cuvinte, urăşti şi gândul că-ţi mai este foame. Aş fi vrut să pot sta flămândă cât mai mult, dar nu

reuşeam şi până la urmă mă gândeam: „parcă dacă nu mănânc cui îi pasă?"
Nu mai zic de banii ce-mi erau atât de necesari!
Pentru fiecare lucru trebuia să muncesc din greu, să economisesc cu grijă. Vacanţele erau perioadele când munceam să-mi cumpăr cele necesare pentru şcoală.
Ştiam câte zile trebuia să merg în sat, la adunat de fân, în funcţie de câţi bani calculasem că-mi trebuie, îmi amintesc că într-o vară tata mi-a dat un sfat. Tot ştiu şi pot să cosesc, de ce să nu-l ajut, că o să-mi plătească. în vara aceea luase mult mai mult teren pentru coasă ca de obicei. De regulă părinţii ţineau multe animale de tot soiul. Am acceptat să cosesc cu el. Tocmisem şi plata pe zi. Ne-am făcut colibă să dormim pe deal, acolo, pe teren, să nu mai fim nevoiţi să coborâm seara atâta drum ca dimineaţa să trebuiască să-l urcăm înapoi. Aveam ce ne trebuia pentru aşa o aventură: mâncare, topor, coasă — una şi pentru mine — şi... ne-am pus pe treabă.
A fost o vară ploioasă. In august ploua cu puhoaie. Noi eram pe deal şi trăgeam la coasă. O prostie? Nu ştiu. Dar asta am făcut. Am cosit cu tata zi după zi, aproape două săptămâni şi munca nu a fost joacă.
Dar nu asta a fost ciudat. Groaza a fost că m-am ales sleită de puteri, începusem să am probleme cu

vederea din cauza fumului din colibă şi, peste toate, tata nu s-a ţinut de cuvânt.
N-a vrut să-mi dea banii pentru munca mea, aşa cum îmi promisese. De ce? S-a scuzat că nu mai are bani, spre disperarea mea, şi ciuda mea, şi plânsul meu. Nedreptate. Cui să-i spun? De ce oare făcuse asta că şi acum mă crede un „erou" pentru ceea ce am făcut atunci? De ce? Dacă nici acum nu ştiu, cu atât mai mult atunci. Ce rost mai aveau întrebările? înghiţeam totul aşa cum era.
Mamei nu-i spuneam şi nu mă arătam cât sufăr. Iar fraţilor mai mari la ce le-ar fi folosit o altă problemă în plus?
împrejurările m-au săltat peste ani, prin responsabilităţi tot mai mari ce-mi reveneau cu fiecare zi ce trecea. Munceam mult la pământ, la grădină, la animale. Eram crezută în stare să întreţin o gospodărie în adevăratul sens al cuvântului. Acum trebuie să ştiu să fac toate lucrurile, tot ceea ce era necesar de făcut. Tata şi mama trăiau fiecare în lumea lui proprie, fiecare-şi avea treburile lui. Nevoile mele, cele pe care nu mi le puteam împlini singură, rămâneau să se ascundă, coborând undeva, în sufletul meu.
învăţasem independenţa, mă descurcam cum
puteam, răbdam, preferam să sufăr decât să-mi
exprim nevoia şi să provoc scandal în jurul meu.
Tata ar fi spus că mama trebuia să se ocupe de
nevoia mea pronunţată, mama m-ar fi convins că

tata e responsabil. Până la urmă cine mai ştia cine e vinovatul, responsabilul şi, la urma urmei, ce mai conta după atâtea arătări cu degetul, învinuiri, socoteli prelungite sparte-n expresii nedorite, timp irosit şi cine ştie cum să ai şansa să primeşti ceva fără „tam-tam" şi ceartă? îmi era lehamite. Acasă învăţasem să evit multe lucruri pe care doream să nu le mai văd. Ii ţineam tot mai departe pe părinţi unul de altul prin munca ce-o făceam în locul lor de multe ori, numai să nu se mai întâlnească, ceea ce-ar fi provocat un nou scandal.
îmi amintesc că a fost un timp când tata a lucrat schimbul doi. Dimineaţa, când noi eram la şcoală, el era acasă cu mama.
Trăiam o groază, o teamă că, venind spre casă, nici măcar n-aş mai apuca să intru în curte şi aş afla că tata a omorât-o pe mama.
Credeam asta. Această nebunie a tatălui o văzusem când o bătea pe mama până la inconştienţă uneori şi o auzeam de mai multe ori exprimată în cuvinte explodate şi pline de ucidere din gura lui. îl credeam în stare de asta. Credeam spusele lui. Le credea şi mama. Simţeam teama ei când rămânea doar cu el acasă.
Doamne! Ce dezastru! Ce furtuni mocnesc în sufletele oamenilor şi totuşi faţa lor nu schiţează nici o urmă de tulburare! Câtă teamă, cât neant se ascunde sub un chip de om!

Mi-e uşor să-mi amintesc de zilele când o găseam pe mama învineţită la ochi, cu capul spart, cu răni pe corp. Intram în casă, salutam, îmi lăsam ghiozdanul şi nedumerită de răspunsul la salutul meu, întrebătoare, mă duceam aproape de ea şi-o întrebam:
— Iar te-a bătut?
Nu-mi răspundea. Privirea ei plină de lacrimi era un răspuns bine înţeles. începea să plângă. N-ar fi vrut să facă asta, dar nu putea să-mi răspundă altfel.
Ce crezi că era atunci în sufletul meu?
Ce gândeam?
Ce simţeam?
Mamei nu-i ceream prea multe răspunsuri. Nici nu voiam să-i mai adun întrebări, cu toate că nu ştiam în ce mai putea spera şi de ce totuşi seara mai îngenunchea să-şi plângă viaţa, să-şi verse sufletul unui Cineva pe care-L iubea necondiţionat şi pe care eu nu-L puteam recunoaşte nicicum în problemele tot mai mari ale ei. în ce mai putea avea ea speranţă când, însângerată de rănile făcute de soţul ei, îi mai rostea numele în rugăciune? Nu ştiam, nu înţelegeam de ce nu sfârşeşte să zâmbească, dar, când se ridica de pe genunchi, spunea:
— Lăsaţi, dragii mei, că toate acestea or să treacă, o să vină Domnul Isus şi-o să mă ia acasă.
Ce speranţă! N-am înţeles-o. Nu puteam să fiu aşa naivă, să sper în ceea ce nu puteam vedea! Ba,

pentru mine ceea ce vedeam întâmplându-mi-se, era un drum tot mai aproape de punctul unde aş dori să se sfârşească.
De ce să plâng? Mă hotărâsem să n-o mai fac. De ce să-i mai şterg rănile şi lacrimile mamei mele, până când? Să intervină cineva în care ea speră. De ce să mai ţin piept, uneori muncind din răsputeri, pentru a-mi aduna câţiva bani care mă costau aşa de mult şi pe care urma să-i dau pe nişte papuci sau haine şi să le văd învechite nu peste mult timp? De ce să mai merg la şcoală cu teamă, de ce să-mi mai văd mama chinuindu-se sau pe tata pe care-1 uram din ce în ce mai mult şi-mi era tot mai de nesuportat? De ce, de ce vedeam atâtea?
De ce să mai lupt? Pentru cine? Unde se duce viaţa? Pe zi ce trece e mai greu, e mai noapte pentru mine, e mai fără rost viaţa şi de neînţeles.
Mă întreb oare tu, dacă ai fi fost în locul meu, ce-ai fi gândit? Cum ai fi găsit sensul vieţii? Ce-ai fi ales să faci?

Poate ai multe alternative şi cu siguranţă sunt multe sau cel puţin destul de multe din care să trebuiască să alegi. In viaţă eşti adus în punctul când trebuie să alegi şi vei da socoteală de alegerea ta. Şi eu am ales. Şi am ales să-ţi spun ce, dar te rog ţine-ţi respiraţia şi taci.
Am ales să mă sinucid.

Eram o laşă sau un erou? Nu mai conta. Pentru mine era un „adevăr" care abia mai târziu am aflat că-i minciună travestită: voi termina cu toate, pentru totdeauna.
Poate te-ntrebi de ce aveam această părere despre ceea ce va fi după moarte —cum că voi scăpa pentru totdeauna.
Eu atunci am refuzat să mai cred că va fi ceva după ce-mi voi lua viaţa. Am refuzat şi-am respins orice alte gânduri, păreri şi sfaturi pe care le auzisem şi voiam să cred că se va sfârşi totul şi atât.
Nu trebuie să insist mult asupra acestei situaţii pentru că nici n-am stat mult. Şi faptul că acum îţi scriu e rezultatul faptului că a intervenit ceva.
M-am certat cu tata. L-am auzit repetându-mi că trăiesc de pomană, pe cheltuiala lui, la care i-am replicat hotărâtă:
— Lasă că o să mă omor şi o să scapi de mine.
N-a avut nici o reacţie deosebită spre surprinderea mea. - *Ce ticălos!,* m-am gândit atunci. *Nici nu-i pasă dacă trăiesc sau mor. Cred că i-ar plăcea să scape de mine.*
Am rămas de-a dreptul şocată.
Am plecat departe de el să tac şi să mă gândesc la ceea ce puteam să fac cu viaţa. Pentru ce s-o mai am? Cui îi mai trebuie vreo fărâmă din ea? Dacă totuşi aş mai putea să-i găsesc vreun sens, dacă

viaţa ar putea însemna ceva pentru mine? Dacă trebuie şi merită să o sfârşesc?
Am plecat să tac, departe, ştiind că am doar două căi de ales: viaţa sau moartea.

în potopul iubirii
Vă amintiţi că am plecat departe, disperată? Aveam de ales între două căi: viaţa sau moartea. Ajunsesem la un capăt. Ştiam că ceva acum se va sfârşi, dar oare un altceva va fi? Va mai fi pentru mine? Nu. Nu mai voiam să fiu sclavul trecutului. Sigur nu. Nici o fărâmă din viaţa trecută n-aş mai fi dorit să am. Şi totuşi, de ce în mine s-a furişat de-atâtea ori speranţa „într-o zi", o zi când va fi altfel? De ce şi acum, în culmea disperării, mai întrezăresc o rază a unui gând salvator? în mine înmugurea o ramură moartă. Prin ce minune? Betonul trecutului era spart de un firicel verde.
Am plecat departe, hotărâtă şi sigură că nu mă voi mai întoarce niciodată.
Păşeam singură, mai singură decât atunci când eram doar cu mine. Un nor gros se lăsase peste tot ce mai rămăsese din mine şi mă simţeam într-un hău fără fund. Eram la capăt de puteri. Orice vlagă mă părăsise. Păşeam în gol încotro mă duceau paşii slăbiţi, târâiţi prin frunzele moarte de toamnă timpurie. Urcam, eram transpirată şi

broboane de sudoare-mi udaseră hainele, lipindu-se acum de mine. Urcam printre frunze, copaci, rădăcini ce nu şi-au mai găsit loc în pământ, urcam fără ţintă, aşteptând ca la următorul pas totul să se sfârşească.
încă unul, aievea condus, târât printre crengi căzute şi stânci ascuţite, ieşite din deal ca nişte colţi ai morţii. Pădurea mă afunda tot mai mult. Câinii, undeva în vale, se mai auzeau ca o umbră de ecou, atingându-mi urechile ca un semnal de adio. Eram singură şi ştiam că aşa te găseşti când păşeşti pe drumul morţii, niciodată călăuzit. Lumea rămânea undeva departe. Copacii deveneau tot mai deşi fă-cându-mi drumul de străbătut cu trudă. Crengile nervoase

îmi zgâriau faţa şi mâinile care încercau să mă apere. Mă afundam mai mult cu ochii închişi în prăpastie.
Drumul morţii. E atât de îngrozitor! E atât de fără capăt şi înfricoşător! E atât de rece şi muşcă din tine, rupe până şi ultima fărâmă din ceea ce eşti.
Drumul morţii. Pe el am păşit răpusă de disperare în agonia luptei pentru viaţa care se dăruia în porţii cât aburii pentru mine. Am vrut s-o curm, am cedat insistenţelor ei ce m-au convins că nu are
sens.
Drumul morţii va pune capăt cu grijă la ceea ce
a fost şi poate acum e ziua pe care o zăream cândva, dându-mi o speranţă printre gratii.

Iată-mă ajunsă la clipa când am privit alegându-mi locul de sfârşit!
Aici, mi-am zis. Aici se va termina. Pădurea îmi va fi mormântul şi geamătul copacilor izbiţi de vânt vor urma să-mi plângă plecarea dincolo. Unde? Ce conta?
Aici, mi-am zis. Aici totul se sfârşeşte şi aşa am crezut că va fi. Şi aşa voiam să fie.
Acum pădurea era tăcută. Parcă-şi ţinea respiraţia şi cu mii de ochi privea la scena ce urma să fie: un om, un om aproape copil, în pădure, se sinucide, spânzurându-se-n neant.
Un om, un copil, sătul de viaţă, disperat, ajunge
să-şi pună capăt zilelor.
Un om, un suflet de copil va dispărea ucis de el, de părinţi, de viaţă, de disperare, de moarte sau ură? Ucis sub sufocanta şi cruda luptă pentru existenţă?
Un suflet de copil se stinge. Inima lui urma să-şi spună cuvântul într-o ultimă palpitaţie. Un suflet dispare în hăul fără fund şi nesătul.
Oamenii tac neştiutori. Ce bine!
Am ales cu grijă asta şi aşa era acum.
Pădurea tăcea, oamenii tac undeva departe, vântul, fără ştire şi el, se plimbă absent printre fagi, clătinându-i monoton.
Păsările le-am auzit... amuţite. Pământul l-am găsit gata să se clatine din adânc. O groapă în el

tăcută şi rece s-ar fi deschis în curând pentru mine. Dar eu, şi eu urma să tac. De fapt am venit să tac pentru totdeauna. Mă voi întinde confundându-mă cu tot ce-i tăcere. Urma să tac.
Dar, dragul meu, fii tare. N-a fost aşa. Uite, azi sunt aici şi-ţi spun adevărul.
Am fost acolo, aproape de tăcerea morţii, dar nu m-a înghiţit! înainte să tac pentru veci, înainte să mă arunc în ghearele îngălbenite ale morţii, ceva am făcut. Ceva m-a salvat. Ceva mi-a dat putere. Ceva s-a întâmplat şi, când totul era un imens spectacol şi martorii văzuţi şi nevăzuţi erau să-şi strige acuza pentru ceea ce aş fi făcut, ceva m-a salvat.
Ascultă să-ţi spun!
îţi aminteşti de mama când se ruga?
Era numele meu acolo. Ea plângea pentru mine. Ea avea curajul să-şi verse sufletul unui necunoscut pentru mine. Cu cine vorbea? Chiar o auzea cineva? Putea s-o audă?
Şi mai era speranţa pentru o zi când va fi altfel.
Un nou început pentru mine. Asta va urma? O viaţă se sfârşeşte şi o alta începe? Nu, cred că totul se sfârşeşte aici. Atunci am fost amăgită. O speranţă m-a atârnat de fapt în gol. Vai, aici se sfârşeşte. Se sfârşeşte? Nu ştiu. Mi-era teamă, groază. Nu puteam să mă întorc înapoi. Ştiam ce mă aşteaptă. Nu, nu mă voi întoarce. Mai bine necunoscutul.

Necunoscutul? Acel cineva la care se ruga mama? O, de-ai exista pentru mine măcar acum! Am auzit de el, de un străin, dar ce folos? Pentru mine e necunoscut.

O fărâmă, o rază din nou s-a ivit. Iar m-am întâlnit cu speranţa.
„O, lasă-mă. M-ai minţit până acum şi acum eşti atât de obraznică să-mi mai luminezi, fulgerându-mi cu un gând sufletul." Necunoscutul. Şi mii de glasuri confuze mi s-au învălmăşit în toată fiinţa. între viaţă şi moarte am căzut pe pământ, prăbuşindu-mă. Epuizarea fizică şi psihică îmi pătrunsese în tot străfundul oaselor. Mi-era frig. îngrozitor de frig şi totuşi hainele-mi erau ude. Mă zbăteam între viaţă şi moarte şi atât. La ultimul pas, poate la ultima bătaie a inimii am spart tăcerea şi am vorbit Necunoscutului. Trebuia să o fac. Cineva, ceva din suflet m-a convins s-o fac. M-am auzit zicând:
— Nu ştiu cine eşti, pentru mine ai fost un nimeni sau poate speranţa ce-mi licărea din când în când viaţa ce-acum o curm, vreau să o curm şi să mă arunc în neştire. Mama îţi spunea „Doamne", dar pentru mine nu eşti atât! Nu ştiu cum să te numesc, să te chem, să-ţi vorbesc, nu ştiu cum eşti şi dacă exişti chiar şi pentru mine. Oare trebuie să
te rog?
Dar nu, cine sunt eu să îndrăznesc asta? Atunci
ce pot face? Cum să-ţi spun? Nu ştiu.

între neputinţă şi disperare, asistam la scene, imagini, gânduri culese din trecut. îmi răsunau frânturi de cuvinte din acea carte pe care o urasem înainte. îmi răsunau atât de clar rugăciunile mamei mele. Mamă, de-ai şti ce fac, unde sunt! Ce groază îţi aduc! Cum vei rezista veştii morţii mele? Cine ţi-o va aduce? Sau poate voi avea împăcarea că nu vei afla niciodată despre ceea ce am făcut. Mamă, te rog, iartă-mă că n-am putut să-ţi spun. Cu siguranţă tu ai fi reuşit să mă opreşti.
Ştiu cât îţi pasă de mine, dar acum, te rog, lasă-mă. Nici dragostea ta nu-mi mai este de ajuns să-mi justifice trăirea. Mi-e prea greu, mi-e imposibil să te văd cum te zbaţi de una singură şi nu te înţeleg. Ce-aş fi putut să fac pentru tine şi n-am făcut? Nu ştiu. Cred că am încercat totul. Mi-e mai uşor acum să plec de lângă tine. Iartă-mă, te rog, chiar dacă nu-nţelegi.
Ştiam că mama nu mă aude, atunci de ce vorbeam? Şi ea vorbea de-atâtea ori cu cineva. Oare aşa ca mine? Atunci asta înseamnă o atâta iubire pentru Acel Cineva. îl iubea cum o iubeam eu? Dar eu acum am fugit fără să-i spun de ce, fără să ştie ce vreau să fac. Au fost atâtea lucruri pe care le-am ascuns, nu puteam să i le spun. Dar între ei? Mama îi spunea şi secretele? Atunci acel Cineva ştia totul. Totul? Chiar totul? Şi secretul meu? Şi unde sunt, şi

ce fac, şi ce gândesc? Şi dacă i-aş vorbi, m-ar auzi? Mă aude şi pe mine? îi pasă ce gânduri am?
Iar speranţa! Iar speranţa ce m-a urmărit! Iat-o şi aici, în pragul morţii. Acel cineva m-ar putea auzi şi înţelege. Poate mi-ar aduce puţină lumină. Dar cum să-i spun asta?
Câtă neputinţă în mine! Niciodată n-am mai găsit atâta. Să vorbesc? Cu cine? Nu-i nimeni să-L văd. E tăcerea de moarte şi atât. Nu-i nimeni să-i pese de mine, nu-i nimeni aici, atunci pentru ce şi pentru cine să-mi deschid gura, să spun cuvinte care ar pleca, ducând cu ele tot sufletul meu? Dacă este totuşi cineva care să le audă? Să-mi torn sufletul în cuvinte? Să-mi torn sufletul în cuvinte. Să-mi torn sufletul în cuvinte, ecouri din toată fiinţa m-au strigat. Să-mi torn sufletul în cuvinte. Şi aşa am făcut.
Aşa am făcut. Nu învăţasem şi nu o făcusem niciodată până atunci, dar ceea ce sunt sigură e că acum am ştiut s-o fac bine. Mi-am deschis toate colţurile sufletului, mi-am deschis inima strigând:
— Doamne, vreau să fii şi Domnul meu! Dacă poţi face din viaţa mea ceva, te rog primeşte-o şi fă ce vrei cu ea. E a Ta. Te rog, Doamne, iartă-mă că am crezut că voi putea găsi un rost vieţii mele. Te rog, Doamne, ascultă-mă şi răspunde-mi, vreau să cred că mă auzi, că mă înţelegi, că mă primeşti aşa cum sunt.

45
Lidia Muraru
Doamne, nu pot să stau în faţa Ta. Am vrut să-mi iau viaţa, ştiu că nu-mi aparţine, că Tu mi-ai dat-o... Doamne, ce-am făcut?...
Am rămas să-I ascult răspunsul, cuvântul din gura Lui. Aici e **Potopul Iubirii.** între viaţă şi moarte, între moarte şi viaţă. E un ocean de iubire, e faţa lui Dumnezeu. Aici e Dumnezeu. Aici L-am găsit întinzând mâna să-mi prindă viaţa de deasupra hăului ce era deschis pentru a mă înghiţi. Aici, când ştiam că viaţa nu mai are sens şi când gura morţii s-a deschis setoasă pentru mine, aici L-am găsit pe Acel Necunoscut din trecut care era Isus Hristos — Dumnezeu. El m-a prins în braţele Lui, mi-a arătat Iubirea. M-a lăsat să înţeleg că m-a făcut copilul Lui iertându-mi şi arun-cându-mi tot ce a fost murdar, strâns în sufletul meu. Aici mi^am găsit o nouă viaţă, dată de Cel care m-a găsit, viaţă veşnică împreună cu El. Am vorbit cu Dumnezeu, L-am găsit pe Dumnezeu. A fost acolo, în inima mea zdrobită, vorbindu-mi clar.
Aici mi-au fost schimbate toate celulele sufletului, mi-au fost transformaţi toţi atomii fiinţei mele, primind o nouă viaţă în ei, viaţă din Dumnezeu.
Un lucru nou şi curios îmi aminteam; cuvintele Bibliei îmi sunau clar şi parcă era Cineva care mă conducea printre ele oprindu-mă din când în când să mă ajute să le înţeleg.
46
Potopul IUBIRII
„Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu."
— Doamne, ştiu, am păcătuit, în mine e atâta păcat! Ura, răzbunarea, resentimentele ce-mi răbufneau în explozii şi... Doamne, e atâta păcat!
„Plata păcatului este moartea."
Merit să mor. Dar nu, nu, nu! Doamne, acum eşti cu mine. Acum vreau să te cred. Tu mi-ai zis că L-ai dat pe Fiul Tău, pe singurul Tău Fiu la moarte pentru ca eu, crezând în El, să pot avea viaţă veşnică.
Ştiu, Doamne, şi cred că Isus Hristos a murit în locul meu. El mi-a plătit toate păcatele, El mi-a luat moartea asupra Lui, şi-n El primesc viaţa veşnică.
Mi-am deschis inima: „Sunt aici pentru Tine, acum Te cunosc, cred Cuvântul Tău. Cred adevărul, Doamne, îţi aparţin."
Câtă bucurie! Câtă pace! Linişte, siguranţă aici lângă Dumnezeu toate acestea se găsesc. Aici poţi lepăda vechea viaţă şi o poţi lua pe cea nouă, aceea a lui Isus Hristos.
Dragul meu, dă-mi voie să fiu neputincioasă în cuvinte, de fapt ele sunt neputincioase să-ţi spună totul. Ştiu că, oricât le-aş alege, aş picta, aş nuanţa, aş descrie, aş culege toate amănuntele, nu ar fi de ajuns să pot spune tot ce-i Dumnezeu. Dar am să-ţi dau o cale sigură să poţi afla: să fii şi tu acolo şi vei înţelege, să fii şi tu acolo unde-i Dumnezeu.
47
Lidia flMuraru
Eu ; am fost şi am rămas. Acolo, de fapt, pot să spun ctă m-am născut din nou. S-a sfârşit totul, da, viaţa ttrecută am îngropat-o acolo şi am început o alta înmpreună cu Hristos, cu Domnul meu, cu Dumneezeul meu care nu mai e un necunoscut, ci este cbftiar Tatăl meu. Tre:cutul a rămas în umbră. Pe tata îl iubesc, iubesc; Biblia. Viaţa mea din adânc s-a schimbat. Este toot ce pot să-ţi spun: acolo şi atunci m-am întâlni't cu Creatorul meu, cu Cel ce mi-a dat viaţa. Acolo am primit răspunsuri la multele frământări dicn trecut. Tot Dumnezeu mi-a vindecat sufletul, te:merile, sechelele luptelor pe care ţi le-am povestfit. îţi spun adevărul şi nu uita că l-am păstrat pentrui tine ca pe o comoară. Vreau să te asigur că şi tu î'l poţi găsi pe Dumnezeu şi nu e nevoie să aştepţî chiar până să atârni între viaţă şi moarte ca să-L sitrigi. Te poţi întâlni cu Dumnezeu. Dacă încă nu ai îînceput o viaţă din El şi pentru El, tu trebuie să-L cunoşti pe Dumnezeul meu. El este gata să-ţi dăruiaiscă o viaţă nouă, cu sens. O viaţă aproape de El, să trăieşti împlinind Cuvântul Lui. El te aşteaptă. Te aşteaptă, dragul meu.

Pottopul Iubirii e şi pentru tine şi pentru inima
ta.
48

Un nou început

Acolo unde mă întâlnisem cu Dumnezeul meu, îmi lăsasem viaţa trecută. Cu Dumnezeu am găsit adevărul şi răspunsul la multele întrebări. Am plâns trecutul fărâmiţat şi zdrobit sub talpa de plumb a ceea ce-a fost, ce am lăsat şi am primit răspunsul întrebării nesfârşite „De ce?" Păcatul. Păcatul meu. Păcatul celor din jur, păcatul din oameni, păcatul din mine a fost cel care mă târâse până la ultimul pas spre neantul pustiului ce avea să mă înghită ca într-un cavou cu pereţii de beton ce-şi trage capacul cu zgomot după tine, urmând ca ceea ce a mai rămas viu să fie ucis de întuneric.

Doamne, ai fost acolo şi suflarea mea turnată în cuvinte a fost lumina ce a sclipit peste prăpastia dintre noi! Ai fost acolo, m-ai auzit, ţi-ai întins palma Ta şi mult, mult m-ai iubit, m-ai iertat, m-ai salvat, m-ai primit cu drag să fiu cu Tine.

Abia atunci înţelegi ce-ai pierdut, stând departe de iubirea lui Dumnezeu. Când eşti cu Dumnezeu, atun« înţelegi ce înseamnă Viaţa, Iubirea, Dragoste de oameni, Fericirea, Cuvântul, Adevărul, abia arunci ţi se deschid ochii să vezi cine eşti.

Lidia Muram

E puţin ce pot să spun din ceea ce înseamnă Dumnezeu, dar rugăciunea mea pentru tine e:

— Doamne, te rog fa ca cel ce citeşte să şi înţeleagă ce spun şi, mai mult, fa ca el să Te întâlnească pe Tine, să dorească asta. Să te caute, să te strige....

Aş vrea să îndrăzneşti. Vreau şi aş fi atât de fericită ca şi palma ta să fie în mâna lui Isus. Şi tu să fii al Lui.

Te-am condus până aici, la El, la Dumnezeu. Iată-L e gata să-ţi dea o viaţă nouă, e gata să-ţi prindă viaţa în palma Sa, păşeşte spre El.

Te rog, rămâi aici, cu El. Rămâi şi gândeşte-te în tăcere ce faci cu viaţa ta.

Rămâi cu Dumnezeu care poate fi, este şi al tău. Recunoaşte-L. Primeşte-L pe Salvatorul tău în inima ta. Stai de vorbă cu El. Spune-I totul.

Doamne, te rog prinde-1 în mâna Ta pe cel ce l-am adus la Tine, e aici...

Vă mai amintiţi de cartea pe care odată o uram, cea pe care tata o citea şi din care nu înţelegeam aproape nimic?

Ea putea fi găsită în casa părinţilor mei, îţi aminteşti şi că tot ceea ce a fost vechi am lăsat la
50
Potopul IUBIRII

Crucea lui Hristos, în palma lui Dumnezeu, şi am primit o viaţă, o făptură nouă?

Să ştii că de acum toate lucrurile, toate sentimentele, gândirea, vorbirea chiar, pasiunile, dorinţele, înţelegerile, toate au avut un nou început şi acestea erau gravate în Biblie. Am descoperit că ceea ce este scris în acea carte, despre care altădată ştiam doar că vorbeşte despre Dumnezeu, este pentru mine. Mi-am găsit numele meu în ea şi dorinţele pe care Dumnezeu le avea pentru mine. Am descoperit dragostea şi promisiunile sfinte, personale ale Salvatorului meu. în ea, în Biblie, am găsit comori de viaţă şi îmi plăcea s-o port aproape de mine mereu. Citeam din ea cu lacrimi, era o scrisoare plină de iubire de Dumnezeu. Citeam şi vorbeam cu Cel pe care îl întâlnisem cândva.

Biblia şi rugăciunea îmi erau nelipsite. Mă retrăgeam de multe ori în singurătate, dar nu să fug ca odinioară de realul prea crud, ci pentru a sta doar cu Dumnezeul meu. Viaţa mea era alta. Dumnezeu mi-a dat privilegiul să stau tot mai mult cu El în linişte.

Liceul ce urma să-1 fac departe de părinţi, de casă, departe de tata mi-a dat o oportunitate şi un dar din partea lui Dumnezeu. Biblia ce am primit-o în dar în clasa a X-a, pe care şi acum o păstrez şi o citesc cu grijă, ea fiindu-mi cadoul cel mai de preţ, a fost pentru mine manualul numărul unu de studiu

în anii de liceu. De atunci mi-am făcut un obicei: să-mi iau Biblia şi să mă retrag departe de oameni, să o savurez, închinându-mă Autorului.
Domnul mi-a dat din belşug timp pentru a-mi împărtăşi tainele adânci ale Cuvântului Său. Ele niciodată nu se vor sfârşi, iar mărgăritarele de iubire curg din El prin cuvinte, din Cuvânt pentru mine zi de zi.
Un nou început m-a pătruns pentru totdeauna.
Trăiesc un adevăr, trăiesc în siguranţă, trăiesc cu un scop pe pământ şi unul dintre ele a fost ca astăzi să-ţi scriu. Trăiesc cu bucuria şi pasiunea ca prin tot ceea ce fac să împlinesc chemarea lui Dumnezeu. Ştiu că viaţa împreună cu Salvatorul meu îmi e asigurată. Trăiesc o viaţă veşnică. Trăiesc pentru ca oamenii să vadă prezenţa lui Dumnezeu, Dragostea Lui, Viaţa, Adevărul, Dreptatea, în trăirea mea prin Hristos şi pentru Hristos.
Trăiesc cu o chemare, ca oamenii să audă adevărul, ca oamenilor să li se descopere adevărata viaţă ce-o ai doar în Dumnezeu.
Şi ţie îţi doresc un nou început!

Speranţă pentru oricine ai fi

înainte să plec, dă-mi voie să-ţi mulţumesc din suflet că ai fost cu mine prin aceste file, prin aceste cuvinte ce le-am vrut scrise cu sfinţenie pentru tine, mulţumesc pentru că m-ai înţeles, m-ai ascultat şi acum trebuie să-ţi spun să-ţi laşi lacrima să curgă dacă vrea, dar nu plânge pentru mine, pentru ce am fost, ce am îndurat, nu. Plângi dacă vrei pentru tine, dacă nu-L cunoşti pe Dumnezeu, sau plângi pentru cei care sunt dincolo, în spatele drumului şi n-au înţeles Iubirea lui Dumnezeu niciodată. Pentru asta poţi plânge înaintea lui Dumnezeu şi fă-o cât de mult poţi. Uită-te în jurul tău, sunt atâţia a căror viaţă atârnă deasupra prăpastiei de un fir minuscul de speranţă. Plângi pentru ei, roagă-te, du-te lângă ei şi învaţă-i să-şi toarne sufletul înaintea lui Dumnezeu până nu-i prea târziu.
Eu trăiesc, dar nu mai trăiesc pentru mine. Eu am primit fericirea, dar nu s-o ţin pentru mine, eu ştiu Adevărul, dar nu să tac. Sunt un copil al lui Dumnezeu, dar nu să ascund Adevărul, identitatea trăirii mele divine.
Sunt convinsă că Dumnezeu mă iubeşte nespus de mult şi o veşnicie nu e prea mult să fiu cu El.
Dorinţa, focul meu e ca şi tu să mergi pe acelaşi drum cu mine şi împreună cu Salvatorul nostru să păşim zi de zi, împlinind Voia Lui.
Nu ştiu exact unde eşti, în ce punct al vieţii te găseşti. Nu pot să ştiu, cu toate că aş vrea, dar este Cineva care ştie exact unde eşti, ce faci şi unde te afli.
Poate eşti acolo unde viaţa ce-o ai nu mai are sens pentru tine. Poate părinţii tăi sau poate alţii ţi-au zdrobit sufletul sub bocancii păcatului, poate viaţa ta e o agonie, o luptă continuă, o căutare în zadar, poate în sufletul tău s-a deschis un gol care nu poate fi umplut cu nimic din tot ce ai încercat, poate eşti în pragul disperării, la un pas de moarte, poate urli în tăcerea nemiloasă şi străină a celor din jur sau poate nu te mai simţi om iar înger sau sfânt ştii că nu poţi fi, şi stai atârnat între o lume şi alta.
Dă-mi voie să-ţi spun că ştiu cum te simţi. Te simt. Ştiu cum te zbaţi şi cât te doare. Ştiu ce zbucium e în inima ta.
O! Ce mult aş vrea să fiu cu tine! Să stau lângă tine şi să înţelegi cât te iubesc! Dar, mai mult decât atât, aş vrea să ştii că mai mult decât eu pot înţelege, pot simţi, pot iubi, mai mult decât pot eu

să fac, este Dumnezeu care te cunoaşte, te înţelege, te iubeşte, te aşteaptă.
El e răspunsul, speranţa şi rezolvarea pentru problema ta. El este Viaţa.

Este o speranţă pentru tine oriunde şi oricine ai fi, în Hristos, în Dumnezeu, în Duhul Sfânt.
Este o speranţă în Dumnezeu. El a plătit o nouă viaţă pentru tine.
Este speranţă în Isus Hristos. El a murit pentru tine ca prin El, crezând în El, să fii iertat.
Este speranţă în Duhul Sfânt Cel care ţi-a atins inima cu mângâierea mesajului Său, cu chemarea Sa către Dumnezeu.
Fii binecuvântat!
Ce este o viaţă nouă, ce este viaţa în Hristos, ce este Dumnezeu? Poţi chiar tu să ştii, trăind Adevărul.
Fie ca şi viaţa ta să fie un adevăr. „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său." (Romani, 8:28).
Acestea sunt cuvintele care-mi răsună după ani, acum, când privesc înapoi peste ceea ce a fost. Dumnezeu avea un plan pentru viaţa mea. El mă pregătea pentru ca să-1 pot duce la îndeplinire.
Dar, despre asta, în următoarea carte.
55
Lidia Muraru
Dacă doriţi, îmi puteţi scrie la adresa:
Lidia Muraru
str.1 Decembrie **nr.11,**410073, Oradea, Bihor E-mail: lidiamuraru@yahoo.com
sau telefonaţi la nr. 0259 136841 0722176843.
56
O tulburătoare mărturie ^ scrisă cu gingăşie şi sinceritate, „Potopul Iubirii" descrie metamorfoza unei vieţi, . lungul povârniş dinspre copilărie spre maturitate, dinspre o formă de religie neînţeleasă, spre o adevărată relaţie cu Dumnezeu. O carte care te convinge că oricât de mare ar fi setea după Iubire a pământului inimii tale, ea poate fi oprită la o singură revărsare a Iubirii Lui... Pentru că El însuşi este Iubirea.
Chris